

Будь сучасним! Читай українське!

Топ - 10

сучасних українських письменників.

А кого ти читаєш?

Ти вважаєш, що сучасної української літератури не існує?

А українська мова – це тільки суржик?

Що в Україні немає цікавих авторів?

Талант не залежить від віку та статі!

Переконайся, що твоя - інкогніта поряд з тобою в безмежному океані книжок!

«МЕНІ ЗДАЄТЬСЯ, ЩО В НАШІЙ КРАЇНІ ЩЕ ХТОСЬ ПОТРЕБУЄ ЛІТЕРАТУРИ. ЩОПРАВДА, В БАГАТЬОХ ВИПАДКАХ ЦЕ НЕ ТАК ПОЗИЦІЯ, ЯК ПОЗА – МОВЛЯВ, Я ЛЮБЛЮ ЛІТЕРАТУРУ, АЛЕ ТЕ, ЩО ПИШЕТЬСЯ УКРАЇНСЬКОЮ, ЧИТАТИ НЕ БУДУ З ПРИНЦИПУ. ЧАСТО ЧИТАЧ САМ НЕ ЗНАЄ, ЩО ЙОМУ ПОТРІБНО. ПИСЬМЕННИК, ДО РЕЧІ, ТЕЖ»

СЕРГІЙ ЖАДАН

Український письменник, поет, перекладач Сергій Жадан видав низку цікавих та сильних творів. Його літературні праці перекладаються багатьма мовами, деякі з них вже отримали національні та міжнародні нагороди. Темою для своїх творів Сергій Жадан обирає пострадянську дійсність в Україні, змальовуючи реальне життя своїх співгромадян. Тому стиль його письма — це жива розмовна, інколи нецензурна, лексика. Його творчість надзвичайно цікава також тим, що являється уособленням його активної соціальної позиції: Жадан є учасником політичних акцій протесту та протестів проти цензури слова в Україні.

«НА МІЙ ПОГЛЯД, НЕМАЄ ІНШИХ ЗАВДАНЬ ЛІТЕРАТУРИ, КРІМ ЯК ЛЮДСЬКОГО ПОРОЗУМІННЯ. МЕНІ ЗДАЄТЬСЯ, ЩО ЯКЩО МИ ДО НЬОГО ПРАГНЕМО, ТО, МАБУТЬ, ЦЕ ТА МАКСИМА, І ВОНА, НАПЕВНО, СЛУШНА»

ЮРІЙ АНДРУХОВИЧ

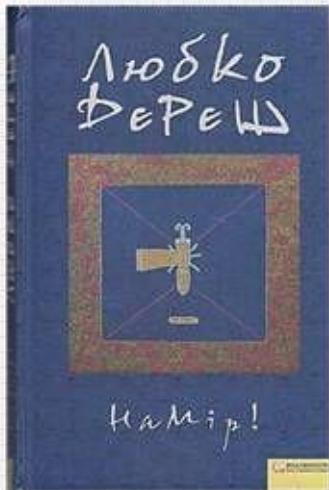
Андрухович — один із найвідоміших сучасних письменників в Україні. Його творчість має неабиякий вплив на стан сучасного українського літературного процесу. За кордоном художні та поетичні праці Андруховича перекладалися одинадцятьма мовами, в тому числі штучною мовою есперанто. Окрім літературної діяльності, Юрій Андрухович також проявляє себе у видавничій справі: на початку 90-х років він разом із письменником Юрієм Іздриком почав видавати перший в Україні постмодерністський журнал «Четвер».

«Мій читач – не банальний споживач. Пишу книги для ідеалістів, що шукають сенсу в житті.»

Любко Дереш

Любомир (Любко) Мирославович Дереш народився 10 серпня 1984 року. Свою першу книгу «Культ» Любко Дереш видав у 17 років. «Культ» – роман, який відразу ж викликав неабияку хвилю пристрасних дебатів у молодіжних кав'ярнях і модних редакціях. Він був перекладений на кілька європейських мов, а сам автор став зіркою міжнародних книжкових ярмарків. На сьогодні Любко Дереш один з найвідоміших українських письменників нового покоління. Головними героями творів Дереша стають підлітки та їхні цікаві, непередбачувані, часом незвичні історії життя. Він намагається завжди правдиво передати сучасність, тому пише живою розмовною мовою, від чого у творах з'являється сучасний сленг та лайливі слова. Права на видання його книг придбали провідні видавництва Європи.

*Дереш, Л. Намір! / Любко Дереш. – Харків: Клуб сімейного дозвілля, 2010. – 272 с.

У романі переплітаються психологія й містика і створюється нова реальність. Підліток, лідар та пофігіст, раптом отримує надзвичайний дарунок долі – феноменальну пам'ять. Але несподіваний дар підкидає хлопцю нові сюрпризи, парадоксальні відкриття і дивовижні одкровення.

Чудо пам'яті Петрика П'яточкіна (мультяшиного героя, не забудьмо) полягає якраз у протилежному — через феноменальну пам'ять про найдрібніші деталі вийти на узагальнення такого рівня, що за ними вже палахкотить Сяйво Абсолютної Істини. Втім Любко Дереш ніколи б не написав ці слова з великих літер. Дереш достатньо іронічний (і щодо власних ідей, і щодо спроможності читачів їх зрозуміти), часами самоіронічний, як і належить авторові, здатному зліпити образ надлюддини з анімованого вихованця дитсадка.

Іздрік. Наміри П. П'яточкіна

*Дереш, Л. Голова Якова: алхімічна комедія /Любко Дереш. – Харків: Клуб сімейного дозвілля, 2012. –240 с.

Сюжет роману розгортається навколо геніального композитора Якова. Він отримує від свого брата, політтехнолога, незвичну пропозицію – створити гімн-симфонію до відкриття Євро-2012. Темні отці, які стоять за цим замовленням, впевнені, що лише йому під силу створити музику, що буде прологом до мелодії Апокаліпсису.

Головні герої роману «Голова Якова» — «арт-менеджери» найвищого рівня. Їхній товар — фундаментальні ідеї людства.

Любко Дереш

Любов і смерть, європейська закуліса та світова змова, Шива, Вішну й персонажі з біблійними іменами, благо та галюцинації, алхімія та космічний футбол, Київ, Галичина і Євро-2012 — це оповідь про партнерські обов'язки та родинні зв'язки, про винайдення та відтворення звуків, але насамперед — про пошуки умиротворення.

Сергій Жадан

*Дереш, Л. Миротворець: повісті та оповідання /Любко Дереш. – Львів: Кальварія, 2013. – 196 с.

Книжка складається з двох повістей та оповідання. Перед нами постає зовсім несподіваний і трохи загадковий Любко Дереш... «Миротворець» – дивні історії, сумні та загадкові, лейтмотивом яких звучить філософська думка: «Генії та герої завжди самотні...».

Мені часом здається, що література існує для того, аби приносити утихомирення — поміж людей, всередину серця, крізь пожежу почуттів.

Це книга для тих, хто сидить у вогні. Для тих, хто не спить уночі й засинає, коли всі інші прокидаються. Для тих, хто чекає на світанок душі й прохолоду вмиротворення.

Любко Дереш

«Література Любка Дереша – це, звичайно, сублітература, розрахована на освічену молодь, так званих неформалів або тих, хто хоче ними бути, кого не влаштовують стандарти масового або попсового суспільства».
Р. Харчук, літературознавець

«В УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ НЕМА ПИСЬМЕННИКА ЯК ПРОФЕСІЇ. ЦЕ РАДЯНСЬКА ІНЕРЦІЯ, КОЛИ БУВ ПИСЬМЕННОЦЬКИЙ ЦЕХ, І ПИСЬМЕННИКОМ БУВ ТОЙ, ХТО МАВ ПОСВІДЧЕННЯ СПІЛКИ ПИСЬМЕННИКІВ»

ОКСАНА ЗАБУЖКО

Оксана Забужко — українська поетеса, письменниця, літературознавець, публіцист. Починаючи з 1996 року, коли вийшов її роман «Польові дослідження з українського сексу», вона залишається у ряді перших найвизначніших україномовних письменників. Її вірші переклали на шістнадцять мов світу. У своїй творчості Забужко прагне переосмислити українську ідентичність. У прозових творах вона порушує питання довкола гендерних тем, зміни гендерних стереотипів та парадигм.

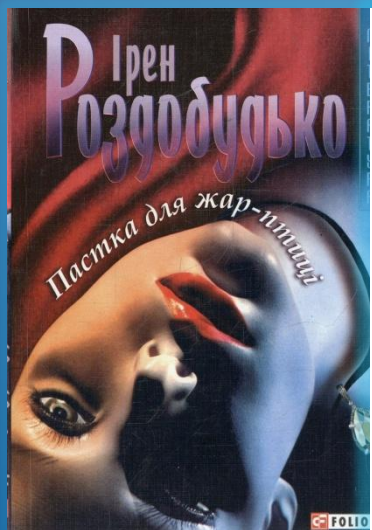

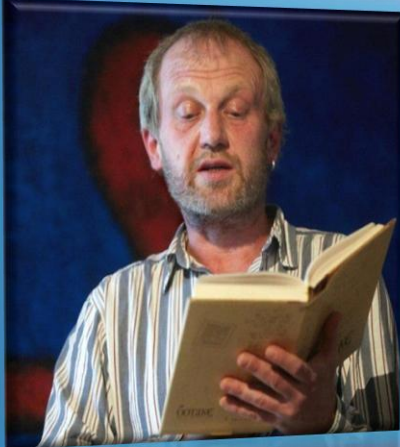

«ТВІР ПРИХОДИТЬ ВІД ПОЧАТКУ ДО КІНЦЯ. СПОЧАТКУ ВИНИКАЄ МАЛЕНЬКА ДРІБНИЦЯ. ДОСТАТНЬО ПОБАЧИТИ ВІДІРВАНИЙ ҐУДЗИК НА ПІДЛОЗІ МАРШРУТКИ. ПЕРЕТВОРЮЄШСЯ НА НЬОГО І ДИВИШСЯ НА ЦЕЙ ЛЮДСЬКИЙ ЛІС, ЯКИЙ НЕ ЗВЕРТАЄ НА ТЕБЕ УВАГУ»

ІРЕН РОЗДОБУДЬКО

Письменниця, поетеса та сценарист Ірен Роздобудько сміливо експериментує зі стилями, жанрами, темами, сюжетами й героями. Її творчість в основному складають романи та оповідання. У 2000 році вийшла її перша книжка «Пастка для жар-птиці». На сьогоднішній день її творчий доробок нараховує вісімнадцять книжок і п'ять фільмів, сценаристом котрих вона виступає.

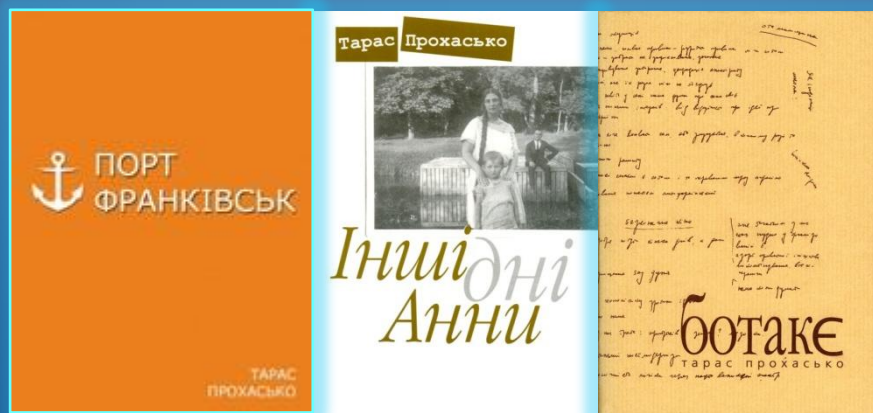

ТАРАС ПРОХАСЬКО

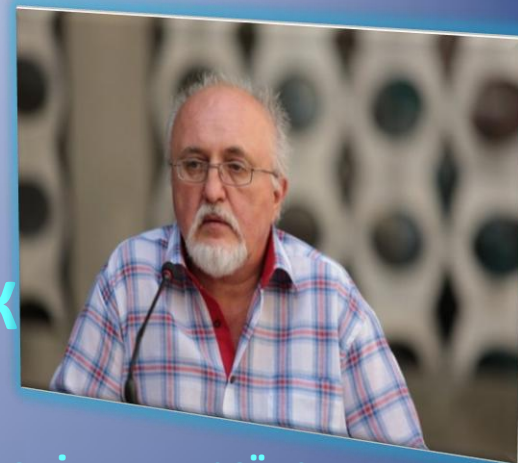
«СИЛА ЛІТЕРАТУРИ ПОЛЯГАЄ У ЇЇ НЕПЕРЕДБАЧУВАНОСТІ. ЦЕ МОЖНА ПОРІВНЯТИ З БІЛЬЯРДОМ, КОЛИ ТИ НЕ ЗНАЄШ, ЯК САМЕ РОЗІБ'ЮТЬСЯ КУЛІ. ВСІ ОДКРОВЕННЯ У ЛІТЕРАТУРІ Є НЕСПОДІВАНИМИ. ДОВОЛІ ЧАСТО ВОНИ ЗОВСІМ НЕ ЗБІГАЮТЬСЯ З НАШИМИ ОЧІКУВАННЯМИ»

Письменники Тарас Прохасько разом із Юрієм Андруховичем та Юрією Іздриком вважаються представниками так званого станіславського феномену — феномену групи письменників та художників в Івано-Франківську (у 1939 – 1962 рр. місто мало назву Станіслав), у творчості яких найбільше представлені цінності українського постмодерну. Тексти Прохаська філософські, вдумливі та «неквапливі». У багатьох його книгах зустрічається автобіографізм, а твори написані у формі щоденників підкуповують своєю відвертістю й нагадують інтимні сповіді. Книга Прохаська «БотакЄ» у 2011 році була визнана Книгою року.

«СЬОГОДНІ В УКРАЇНІ НЕМАЄ ЖОДНОГО ІСТОРИКА РІВНЯ ГРУШЕВСЬКОГО, ЖОДНОГО ПУБЛІЦИСТА РІВНЯ ДОНЦОВА, ЖОДНОГО ЕТНОГРАФА РІВНЯ ГНАТЮКА, ЖОДНОГО КОМПОЗИТОРА РІВНЯ ЛЕОНТОВИЧА, ЖОДНОГО ПИСЬМЕННИКА РІВНЯ ФРАНКА АБО ВИННИЧЕНКА. НАРОД ЗОСТАВСЯ САМ НА САМ, А ЕЛІТА ВСЕ ЩЕ ПЕРЕБУВАЄ У ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ»

ЮРІЙ ВИННИЧУК

Письменник Юрій Винничук представляє старше покоління українських літераторів. Для його творчості характерно поєднання елементів фантастики, чорного гумору, ротики та постмодерністської пародії. Винничук виступає активним критиком нинішньої влади та має власну чітко виражену соціальну позицію. Його твори перекладалися в багатьох країнах світу, а сам він є автором перекладів з кельтських, англійського та слов'янських мов.

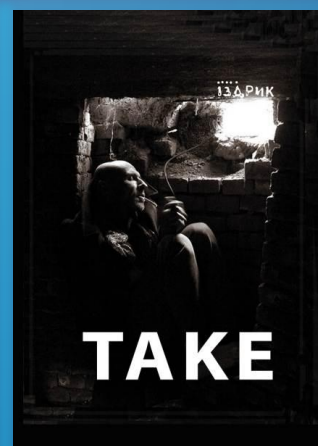
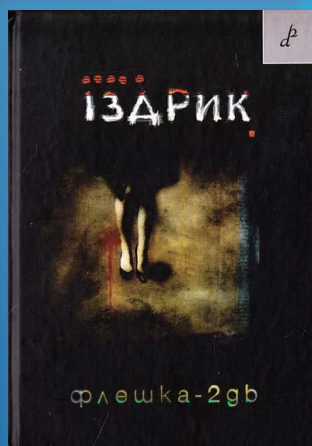

ЮРІЙ ІЗДРИК

«ОТ ЧАСТО КАЖУТЬ, МОВЛЯВ, УКРАЇНЦІ – “НЕЗРІЛА НАЦІЯ”. ЦЕ ПОРОЖНЯ ФОРМУЛА. БО НАВІТЬ НЕ ПРО НАЦІЮ ЙДЕТЬСЯ, А ПРО СПІЛЬНОТУ В ПЕРЕВАЖНІЙ БІЛЬШОСТІ ВКРАЙ ІНФАНТИЛЬНИХ, БЕЗВІДПОВІДАЛЬНИХ ЛЮДЕЙ, ДО ТОГО Ж ІЗ ЗАНИЖЕНОЮ САМООЦІНКОЮ. ЗАРАЗ НАЙВИЩИЙ ЧАС ВЧИТИСЯ АЗІВ ПОВЕДІНКИ, ВЧИТИСЯ ВСЬОГО – ДУМАТИ, ГОВОРИТИ, ВІДПОВІДАТИ ЗА СВОЇ ВЧИНКИ»

Письменник, поет, культуролог Юрій Іздрік один із творців вище згаданого станіславського феномену. Іздрік заявив про себе як неординарний митець, творчість якого пролягає у різних художніх вимірах — свою літературну творчість він вдало поєднує з музикою, перформансами, деякий час також займався живописом та ілюстрацією. На сьогоднішній день вже другий рік поспіль Юрій Іздрік займається спільним музичним проектом з поетом та музикантом Григорієм Семенчуком «DrumТІатр».

*«МЕНИ Б ХОТИЛОСЯ, ЩОБ ПРОПОРЦІЯ
МІНОРНОЇ ПОЕЗІЇ ВСЕ-ТАКИ
ЗМЕНШУВАЛАСЯ В УКРАЇНСЬКІЙ
ТВОРЧОСТІ. ЦЕЙ ТАКИЙ ПЛАЧ НАД
СОБОЮ, ВІН НЕГАРНИЙ. ХОЧЕТЬСЯ
ЧОГОСЬ СВІТЛОГО ТА ОПТИМІСТИЧНОГО.
ЯК БИ ВАЖКО НЕ БУЛО, А ВАЖКО
НАСПРАВДІ, АЛЕ ЯКЩО БУДЕШ НЮНЯТИ,
КРАЩЕ НЕ СТАНЕ»*

ОЛЕКСАНДР ІРВАНЕЦЬ

Олександр Ірванець — поет, прозаїк, драматург та перекладач, відомий своїми сатирично-іронічними віршами, скандальними п'єсами, есе, романами, відвертими висловлюваннями. Його поезії та драматургія перекладалися англійською, німецькою, французькою, польською, шведською, російською, білоруською та хорватською мовами. П'єси Ірванця ставилися на сценах Німеччини, Люксембурга, Казахстану.

«МЕНІ ЗІ ВСЬОГО ВЧУВАЄТЬСЯ, ЩО УКРАЇНСЬКИЙ ГЕНІЙ, СОТНІ РОКІВ ЗАЗДРИСНО Й БЕЗЖАЛЬНО ПРИТЛУМЛЕНИЙ ЧУЖИНЦЯМИ ЯК НЕБЕЗПЕЧНО КОНКУРЕНТНИЙ, ПРОКИНУВСЯ І НЕЗАБАРОМ ЗАПРОПОНУЄ ВЛАСНЕ БАЧЕННЯ СВІТУ. УКРАЇНСЬКА ОРИГІНАЛЬНІСТЬ, НЕПОВТОРНІСТЬ, САМОБУТНІСТЬ, ЯК СТИСНУТА ДО КРАЮ ПРУЖИНА, МАЄ ОСЬ-ОСЬ РОЗПРЯМИТИСЯ»

МАРИНА МЕДНІКОВА

Більшу частину свого життя Марина Меднікова присвятила кіно у якості кіноредактора та сценариста. Проте відзначилася вона і в полі української художньої літератури: її твори «ТЮ!», «Зірка, або Терористка», «Смерть олігарха» отримали від критиків позитивні реценції, а читачів вразили глибиною та легкістю тексту.

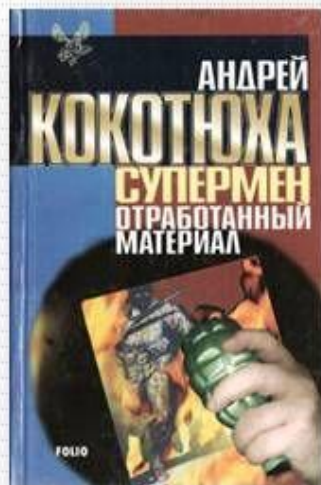

«Я сказав би, що я займаюся гостросюжетною літературою, а гостросюжетна література – це і детектив, і пригодницький роман, і хорор, і трилер, і історико-пригодницький роман, і соціальні драми, написані мною під жіночими псевдонімами.»

Андрій Кокотюха

Андрій Анатолійович Кокотюха народився 17 листопада 1970 року. Літературну діяльність почав у віці сімох років, а першу книжку «Шлюбні ігрища жаб» видав у 25. Вона миттю викликала бурхливу реакцію в літературному та культурному середовищі, а Андрій Кокотюха відразу став одним з відомих сучасних українських письменників. Сьогодні він – автор понад 40 книжок для дорослих та дітей, володар багатьох премій та почесних нагород.

Його романи, написані практично у всіх популярних жанрах, від містичного детектива до історії для підлітків, сьогодні публікуються у всіх провідних українських видавництвах.

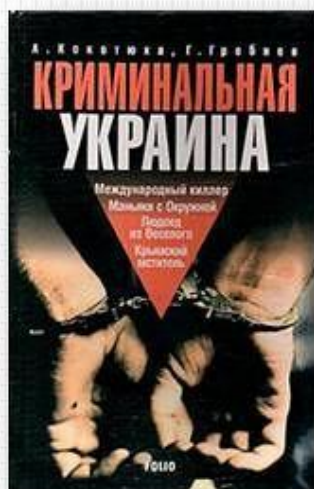

*Кокотюха, А. Супермен. Отрабатанный материал: роман / Андрей Кокотюха. – Харьков: Фолио, 2002. – 320 с. – (Беркут).

Віктор Хижняк – колишній оперативник спецпідрозділу «Зет», а нині, через рік після вимушеної відставки, п'яниця, «відпрацьований матеріал». Але саме на нього, розробляючи нову операцію спецслужб «Троянський кінь», роблять ставку генерал-майор Засядька і майор Курлик, вічний суперник Хижняка. І завдання перед ними надскладне: у п'яниці воскресити людину-легенду, розумну, невразливу, всюдисущу, одним словом – Супермена.

Ця книга поклала початок цілій серії пригодницьких історій колишнього оперативника Хижняка, які зараз досить затребувані.

Андрій Кокотюха — справжній майстер хитросплетінь сюжету. Його романи розійшлися накладом понад 200 000 екземплярів, а сценарії дають життя документальним і художнім фільмам. Перелік його письменницьких нагород справді вражає: три дипломи «Коронації слова» (2001, 2002, 2008 роки) і п'ять головних премій цього престижного літературного конкурсу — від третьої (2003, 2004, 2007) до першої (2006), а 2012 року він завоював почесне звання «Золотого письменника України».

*Кокотюха, А. А. Кримінальна Україна/А. Кокотюха, Г. Гребнев. – Харків: Фолио, 2005. – 384 с.

Шпигуни, контрабандисти, торговці наркотиками, зброєю та людьми... Це не вигадка, це - життя, яке ми не бачимо і про яке знаємо лише з книг, кінофільмів, телесеріалів. Факти викриття такої протиправної діяльності мають гриф «таємно» і зберігаються в сейфах Служби безпеки. Черговий збірник популярної серії «Кримінальна Україна» знайомить читача з найцікавішими кримінальними історіями, розкриттям яких займалися співробітники СБУ. Їм доводиться мати справу не з тупими бандитами, а з освіченими, інтелектуально розвиненими злочинцями. Розгадати задум і запобігти злочин можна лише з допомогою інтелекту та прийняття нестандартних, іноді навіть парадоксальних рішень.

Кокотюха, А. А. Язиката Хвеська [Текст] : кримінальна комедія / Андрій Кокотюха. - Київ : KM Publishing, 2009. - 316, [1] с. - (Фіеста).

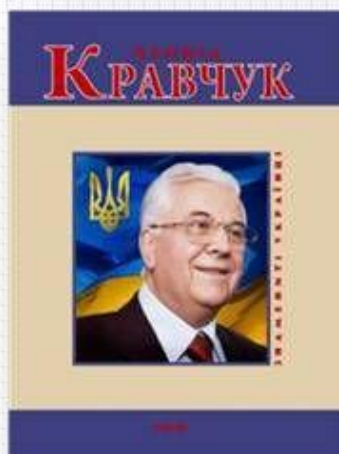
Авантюрно-кримінальна комедія "Язиката Хвеська" - роман, який не лише розважить читача, а й покаже знайомі сучасні українські реалії та звичаї під несподіваним кутом зору. Звісно, не обійдеться тут і без детективної інтриги. Сценарій однойменого роману став лауреатом конкурсу "Коронація слова", і ця історія чекає на екранізацію.

Робота журналіста «жовтої» газети Максима Бойка – полювати на сенсації. А найкращий спосіб уполовати сенсацію – вигадати її самому. І нашому героєві це вдається. Адже Максим володіє рідкісним даром сплітати неймовірні історії, в які так і хочеться повірити. От якби при цьому ще його красуня дружина Ірина вміла тримати язика за зубами...

*Кокотюха, А. Бои без правил/Андрей Кокотюха. – Харьков: Клуб семейного досуга; Белгород: Клуб семейного досуга, 2012. – 352 с.

Детектив – жанр унікальний та універсальний. Його рамки дозволяють письменникові ні в чому собі не відмовляти. В детектив легко вплести любовну лінію. Він допускає філософські міркування і небанальний погляд на історичні події. Можна перетворити героя на антигероя, а потім показати його істинне, зовсім вже несподіване обличчя. Та мало що можна придумати ще, переслідуючи головну мету – привернути увагу читача до подій і утримувати його до останньої сторінки. Роман Андрія Кокотюхи повністю відповідає переліченим принципам.

*Кокотюха, А. Леонід Кравчук/Андрій Кокотюха. – К.: ДАК Укрвидавполіграфія, 2013. – 128 с.

Відомо, що Леонід Макарович не дуже любить, коли йому натякають: перший президент України все ж таки не він, а Михайло Грушевський. На це в чудового та переконливого оратора Кравчука є маса контраргументів. Наводити їх тут не варто, бо суть одна: Грушевський Україну не втримав, при ньому Україну не визнав світ, натомість Кравчук одним підписом розвалив радянську імперію, створену ще за життя Грушевського.»

Леонід Кравчук – невід’ємна частина історії нашої країни. Не тільки тому що він – перший президент сучасної незалежної України, обраний українським народом. Не тільки тому що з його ім’ям нерозривно пов’язане прийняття Акта проголошення незалежності нашої держави. Його досі по праву вважають одним із найбільш професійних, гнучких та виважених політиків за всю історію сучасної України. Постать Леоніда Кравчука викликає неабиякий інтерес завдяки неоднозначності та непересічності цієї особистості. Але все ж пригадаймо Фрідріха Ніцше, який стверджував, що завжди величним для історії є той, хто задав напрямок. Усвідомлює це і сам Леонід Макарович, який в одному із своїх постпрезидентських інтерв’ю наголосив, що усі його наступники на президентській посаді «лише продовжуватимуть робити те, що розпочав я. Добре чи погано, але лише продовжуватимуть».

*Кокотюха, А. Найти и уничтожить: роман /Андрей Кокотюха. – Харьков-Белгород: Клуб семейного досуга, 2013. – 304 с.

1942 рік. Сержант розвідки Роман Дробот звинувачений у зраді. Хто доніс на нього - невідомо, але пощади він не чекає. Лейтенант НКВС Микола Дерябін повинен доставити його в штаб армії. Однак обидва потрапляють у полон до німців. Вони розуміють, що їх ось-ось розстріляють. Микола переходить на бік окупантів, а Романові вдається вибратися з-за колючого дроту. Тепер Дробот в складі партизанського загону має намір знищити секретний спецоб'єкт фашистів, про який він дізнався від одного з ув'язнених. Загін готує несподіваний і жорсткий удар, але що чекає народних месників у лігві ворога?..

*Кокотюха, А. Таємне джерело /Андрій Кокотюха. – Харків: Клуб сімейного дозвілля, 2013. – 288 с.

Коли прагматичний і скептичний Ігор Князевич починав розслідування серії загадкових убивств, він навіть не здогадувався, що сліди приведуть його до загадкового чорного лісу, де струмить таємне джерело. Добру людину, якщо вірити народним оповідкам, вода з нього може оживити, злу, із чорним серцем, – убити.

Люди зникають, а джерело зберігає свою таємницю. Та чи до снаги Князевичу розплутати цей міфічний клубок?

1981 рік, СРСР, радянська Україна. У віддаленому селищі, де панує антирадянський настрій, зникають держслужбовці. Ідейно витриманий і політично підкований слідчий Ігор Князевич намагається дізнатися правду і знайти злочинця або — причину. Та це не так просто, як здається, адже тутешні мешканці не мають жодного наміру допомагати владі, а єдина зачіпка у справі — старовинна легенда... Князевичу доведеться на деякий час змінити свої переконання й побачити світ очима «інакодумця». Та чи зможе він після цього повернутися до старого життя?

«Кокотюха – це стабільна марка, або, як тепер кажуть, бренд. Я цим хочу сказати, що нецікавих книжок у нього не буває.»

Юрій Макаров, журналіст

Я пишу, як живу - просто і нічого не приховуючи, не зображаючи з себе прекрасну принцесу.»

Ірена Карпа

Ірена Карпа народилася 8 грудня 1980 року. Літературну діяльність почала 1999 року, тоді ж здобула Гран-прі конкурсу молодих письменників «Гранослав».

Перш ніж стати одним із самих популярних письменників України, Ірена Карпа була відома як рок-співачка в групі «Фактично самі». Зараз команда існує під назвою Qara, а сама Ірена останні вісім років пише по одній-дві книжки в рік. Про Ірену Карпу багато хто писав різного: і про епатаж, і про її провокаційні вірші-пісні та поведінку на публіці, багато доброго й поганого. «Якби її не було, її довелося б вигадати...» — так написано на обкладинці книжки Ірени Карпи «Bitches get everything». І з цим важко не погодитися. Дійсно, сучасній українській літературі вкрай необхідна була поява enfant terrible (дослівно «нестерпна дитина») в жіночому обличчі.

Авторка книжок «50 хвилин трави», «Фройд би плакав» (Топ-5 конкурсу «Книжка року – 2005» Української служби Бі-бі-сі), «Перламутрове порно (Супермаркет самотності)», «Bitches Get Everything», «Добло і зло» (Топ-5 двох конкурсів: Національного рейтингу «Книжка року – 2008» та «Всеукраїнського конкурсу книг, написаних українськими авторами у 2008 році»). Володарка третьої премії конкурсу «Краща українська книжка – 2009» за версією журналу «Кореспондент». 2006 року стала найпопулярнішим письменником за рейтингом «Best Ukrainian Awards», а 2008-го була визнана секс-символом української літератури за результатами національного конкурсу читачів і видавців.

ІРЕНА КАРПА
ДОБЛО І ЗЛО

*Карпа, І. Добло і зло/Ірина Карпа. – Харків: Клуб сімейного дозвілля, 2010. – 320 с.

Книга «Добло і зло» є шостою у доробку молодої авторки. Вона складається з двох частин. Перша, коротша – «Привиди моєї школи» – це спогади про школярське дитинство. Друга частина книги, довша за обсягом «Планета ґолок»

*Карпа, І. Жовта книга /Ірена Карпа. – Харків: Клуб сімейного дозвілля, 2010. – 320 с.

Три твори під однією обкладинкою. До книги увійшли три ранні твори Ірени Карпи: повісті «50 хвилин трави», «Фройд би плакав» та філософський есеї «Сні Ієрихона». Читач разом із героями цих творів відвідає різні країни, переживе купу фізичних і ментальних пригод і в результаті повернеться сам до себе звільненим від багатьох фобій та оманливих ілюзій. Проста істина, що її невтомно пропагує Ірена: життя варте того, щоб самому робити його цікавим. Ці твори Ірени Карпи не призначені для читачів, які щойно відкривають для себе сучасну українську літературу. Не призначені їй вони для надто молодих людей чи надто консервативних. Цьому на заваді стане їй мова, її манера викладу, і зміст творів, і їх ідейне спрямування. Однак для читача вдумливого, освіченого, начитаного, що любить чи бодай поважає сучасних українських письменників та не боїться словесних експериментів, як то кажуть – саме то.

*Карпа, І. Піца «Гімалаї»/Ірина Карпа. – Клуб сімейного дозвілля, 2011. – 340 с.

Дівчина по імені Редька мріє подорожувати, але замість цього влаштовується в службу доставки піци. І одного разу їй трапляється дивний замовлення, з-за якого героїня потрапляє з Києва в Лейпціг, а звідти до Індії. У книзі є принесли славу Карпі секс, наркотики і український мат, а також афористичні роздуми про філософію і невеликий довідник по культурі Індії.

«Феномен явища Карпи – я зараз абстрагуюся від того, що йдеться про мене, і кажу в третій особі – всі ці складові: музика, фотосесії і ще щось таке – насправді це цікаво. З одного боку, є величезний мінус, бо мене у жодній тусовці – ні журналістів, ні письменників, ні співаків – не вважають своєю, бо там усі дуже красиві, модні і нарядні, а Карпа – це якийсь будяк на городі. З іншого боку, мені вдається поєднувати речі, які я люблю. Я нікому нічого не намагаюся довести.»

Ірена Карпа

Роль письменника у суспільстві надзвичайно важлива. Письменник — це очі, думки та совість суспільства. Честність, спроможність хоробро дивитися у вічі дійсності і відкрито говорити правду являють справжнього письменника. Його пильні спостереження, влучні здогадки та передбачення є відгуком часу і в той же самий час — формотворчим елементом історичного періоду та його культурного пласту.